

ВЪЛШЕБНОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА МУСАЛЕНКО

ВЪЛШЕБНОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА МУСАЛЕНКО

Помните ли последното приключение на нашия герой Мусаленко? Преброди морета и океани, поне 21 планини, справи се с морски водовъртеж, с лошите постъпки на Злая и Лошан и научи всички нас, че най-голямото богатство е ПРИЯТЕЛСТВОТО.

А сега, сгушете се в мама, татко, баба, дядо или ако можете да четете - грабвайте смело тази книжка и се впуснете в следващото приключение на Мусаленко и неговите приятели.

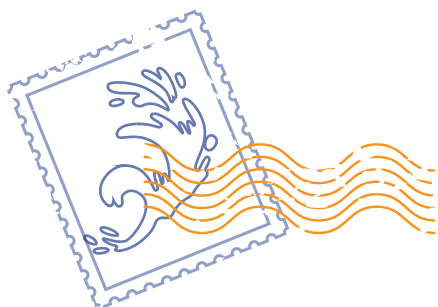
Шарена есен е. Събуди се Мусаленко, изми си зъбите и погледна към изгрева на слънцето, което всички знаем, че винаги се появява от Изток. Слънцето беше огнено, а небето и облаците преливаха във всички нюанси на розово-оранжево-жълто-лилавото. Закуси вкусно и сложи хапване в купичката на своя приятел Мър. Не че някога е пропускал да го нахрани, но е чувал, че понякога децата забравят да се погрижат за домашните си любимци. Например:

- коте, сгушено на дивана;
- осиновено куче, скрито под масата;
- златна рибка, която не винаги изпълнява желания;
- пухкав бобър, изплетен от миламата съседка;
- мравка на прозореца

ИЛИ - най-големият плюшен слон с най-големите плюшени уши, напъхан под леглото!

Преди да свали пижамата и да се облече, Мусаленко погледна пак през прозореца. Даже го пооткрехна леко и си показа носа. Намирисваше на хлад... и на канелени кифлички. „Юхууу! И какви страхотни локви има навън от дъжда през нощта.“ - помисли си Мусаленко. Припомни си правилото, че няма лошо време, има неподходящо облечен Мусаленко. Сложи си есенна шапка, топло яке и обу любимите си жълти гумени ботуши с още по-любимия гумен гащеризон за най-любимите локви. Подготви раницата си, като в нея подреди внимателно: бутилка с вода, термос с не много топъл чай, кутия с нарязани като солети моркови, истински солети, две ябълки, малко портмоне с малко парички, син челник, пакет със зърна царевица за патиците в парка, а за Мър - пакет котешки бисквитки.

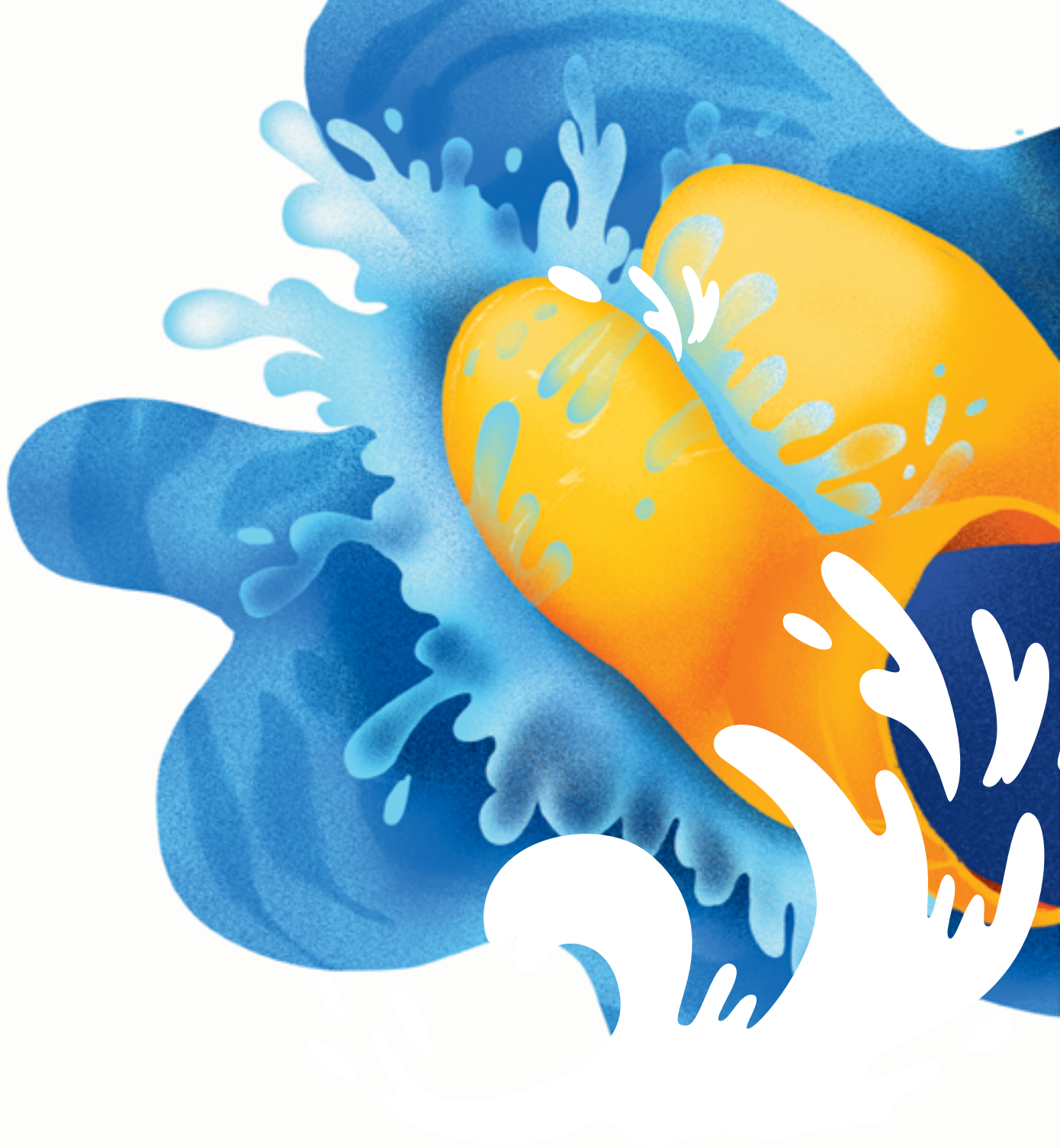
Може би на някого ще му се стори много този багаж. Правилото на Мусаленко е, когато излиза на разходка, винаги да е с добре подготвена раница. Защото никои никога не знае колко дълъг може да бъде един ден, колко ще огладнее коремчето и колко приятни изненади могат да се появят.

- Готови сме за разходко-приключение - каза Мусаленко на Мър.

Мусаленко заключи вратата, намести изтривалката за обувки и провери пощенската кутия. Очакваше писмо от приятел. Нямахте писмо, а цял колет! Отвори го и вътре откри подарък - фотоапарат за моментни снимки. Мусаленко се усмихна, сложи подаръка в раницата и двамата с Мър излязоха бодри от вкъщи.

„Интересно е да вървиш и да не бързаш“ - мислеше си Мусаленко.
- „Тогава срещаш най-много съкровища, дори и да си минавал по този път всяка сутрин“.

Вървейки, Мусаленко премина през няколко пътечки на мравки, които прескочи с лъвски скок. След това зави покрай една купчина камъни и срещна голям ремонт на пътя с голям жълт багер. Скоро пред очите на Мусаленко се показва познатата гигантска секвоя в началото на парка. Тя е старо излолистно дърво, високо колкото блок на 5 етажа и на възраст почти 150 години. На Мусаленко му хрумна да събере напалките около него шишарки, които с канап и малко боички да превърне в играчки за коледната елха. Тръгна към величественото дърво, когато на пътя му не просто се появи, а грейна в целия си блясък една голяма локва. „Пляяс!“

С олимпийска засилка Мусаленко почти се гмурна в нея. Водата в локвата се разпръска, всичко заблестя и внезапно Мусаленко и Мър се озоваха на непознато място, заобиколени от оранжеви планини от пясък.

Мусаленко пийна вода, диша дълбоко 10 пъти, брои до 2 на степен 4. Озледа се и събра смелост да попита минаващия наблизно керван от камили:

- Ехо, извинете, къде се намираме аз и моят приятел Мър?
- В пустинята Сахара. - отговори камилата водач на кервана.
- Това е най-голямата гореща пустиня в света. Преди нея по големина са само континентът на Южния полюс Антарктида и Арктика, която е най-най на север. Но и на двете има само лег.
- Странно... - отговори Мусаленко. - Пустиня не се ли наричат само местатата с много пясък?
- Някои неприятели места пак се наричат пустини - каза камилата с плитки. - Защото е пусто, няма почти никакви растения, няма и много хора наоколо, нито камили.
- А ако решиш да прекараш повече време в Сахара, трябва да си носиш грехи и за лято, и за зима. Въпреки че времето през годината е винаги едно и също. - добави друга камила с розови очила. - Тук дъжд вали веднъж, най-много два пъти в годината, а температурите са от -18 °C до 56 °C. За сравнение - в твоя хладилник е около 2°C.
- И определено с тези гумени ботуши за дъжд хич не си за тук.
- Каза трета камила с бяла шапка и шарени брекети на зъбите.
- Нищо че в момента е зима. Температурата на пясъка в пустинята може да достигне до 81 °C. Най-добре отиди ей там, до пирамидите. Има малко пазарче и може да си купиш сандали.

Мусаленко гледаше ококорено и се опитваше да запомни всичко, което му казаха любезните камили. Помисли малко и попита:

- Пирамиди, пясък - явно съм попаднал в Египет. Благодаря за полезната информация, уважаеми камили. Мисля, че разбрах всичко... Само не разбрах как се озовах тук, нито имам представа как да се върна у дома. Можете ли да ми помогнете?

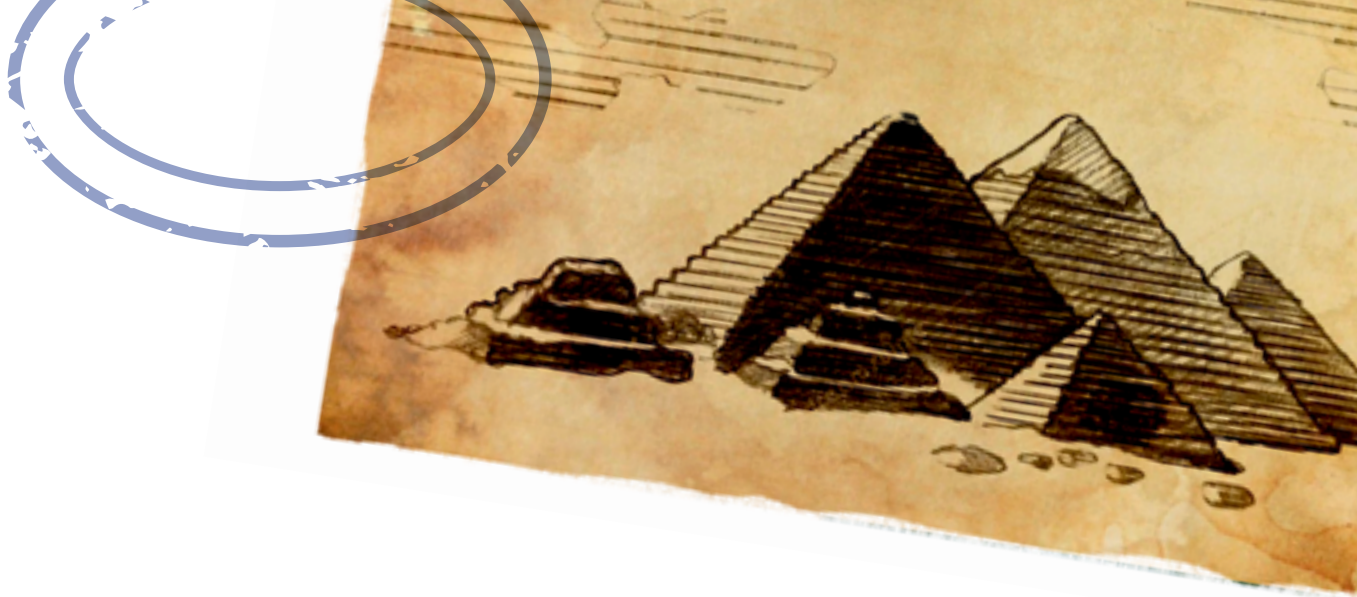
Първата камила, водач на кервана, му подаде една малка пирамида и отговори:

- Често е добре да си търпелив, Мусаленко. Ще разбереш всичко каквото трябва и когато трябва. Кое не означава, че не трябва да задаваш въпроси. С питане научваме най-много неща и ние камилите. Сложи тази пирамида в раницата за спомен от нашата среща и продължавай да забеляваш интересните знаци по пътя. Те ще ти покажат посоката.

- И една снимка от мен за спомен! - подскочи Мусаленко, който се сети за фотоапарата в раницата. Мусаленко го извади бързо, щракна себе си, Мър и кервана от камили. Снимката се появи веднага на специална хартия от фотоапарата и Мусаленко я подаде на камилата водач, като преди това написа адреса си на гърба.

И бавно керванът потегли на запад към залязващото слънце. Мусаленко изпрати с поглед вежливите камили, отпи от бутилката с вода и се запъти към египетските пирамиди. По пътя видя следи от змия на пясъка и почти беше сигурен, че забележа и един скорпион. Мечтаеше си да види и истински крокодил в реката Нил, която трябва да е някъде наблизо. Но това е за една друга екскурзия, която е поне малко по-планирана... Сега е важно да разбере как да се върне у дома.

След като си купи сандали от близкото пазарче до близките

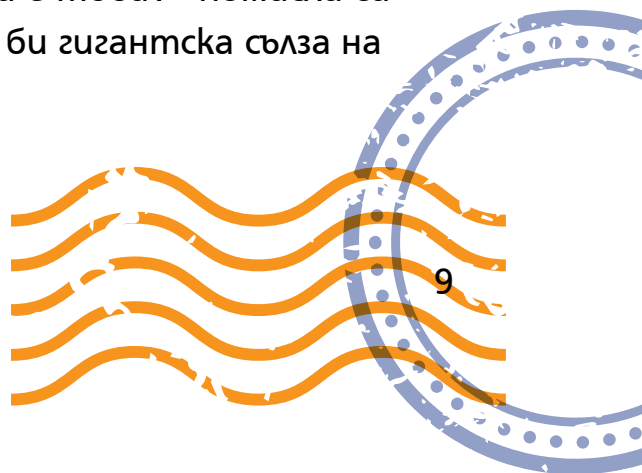

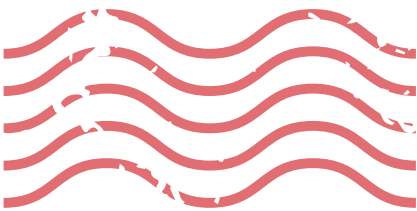
пирамиди, Мусаленко реши да влезе с Мър в една пирамида и да потърси интересни знаци, както го посъветва камилата. Нямаше пътни знаци наоколо, нито планински маркировки или светещи табели. А може би трябва да се оглежда за знаменца? Мусаленко не беше сигурен как точно трябва да изглеждат тези знаци, но никой не знае всичко. И си припомни: „Често е добре да си търпелив!“

Мусаленко за пръв път влиза в пирамида. Това построено чудо много прилича на триъгълник и е направено от огромни правоъгълни камъни, няма прозорци, а по стените има изящни рисунки на танцуващи хора или просто разхождащи се хора, животни, птици, слънце, кръгчета, чертички и тук-там някое много красиво око с големи мигли.

- Това не са обикновени рисунки, а надписи на древен египетски език. Наричат се „египетски йероглифи“. - каза Мусаленко на Мър, докато преговаряше на глас какво е учил за пирамидите. - А това е случайно срещнато красиво камъче във формата на сърце. - допълни Мусаленко взирайки се в краката си.

Той взе камъчето и в миг всичко заблестя и двамата с Мър се озоваха на брега на голяма вода. „Какво ли е това? - помисли си Мусаленко. - Океан, море, езеро или може би гигантска сълза на някой великан... или великанка?“

- Добре дошли в ухаещата на пролет Македония! - се провикна един много щастлив капитан от едно преминаващо много наблизо корабче.

- Здравейте ...mmm... г-н Капитан! - каза неуверено Мусаленко, но бързо се съвзе. - Но...как така Македония? - продължи по-силно той.

Господин Капитанът хич не го чу, а корабчето мина и замина по пътя си. Мусаленко седна на брега да помисли. Разбра, че пътува в различни държави не с билет, а с някакво вълшебство. Това от една страна е добре, защото не трябва да харчи парички, научава нови неща и дори не е сънувал за такова приключение. А дали не сънува? Ощипа се силно по бузите и нищо не се промени, освен че го заболя. Помисли още малко, огледа се за знаци. „От друга страна, трябва да разбера как да се приберем у дома, Мър. Да тръгваме!“

Двамата с Мър се разходиха из малките тесни улички на града наблизо, повървяха по дървените кейове над водата и разбраха много неща за градчето и за езерото, което не е великанска сълза. Градът се казва Охрид, а голямата вода до него е най-дълбокото езеро на Балканския полуостров. Казва се „Охридско езеро“ и най-дълбокото му дълбоко е 287 метра. На Мусаленко му се сториха страшно много. Дали живеят риби на 287-ия метър? Сигурно е много тъмно там? Имат ли си фенерчета рибите? А дали някой водолаз се е гмуркал чак до тези 287 метра? Може би все пак

„Да“...за да го премери това дълбоко дъно?

Докато го връхлитаха всички тези въпроси, Мусаленко огладня.

Реши да намерят с Мър подходящо за пикник местенце на брега.

Или по-скоро леко да се изгубят и хубавото местенце за пикник

да ги намери. Седнаха на красив плаж, обсиан с обли камъни. Извадиха неща за хапване и се загледаха в корабчетата в езерото. Изведнъж до тях доплува един бял лебед с кралска корона:

- Здравейте! Аз съм си Аз. Може ли една солетка? Или котешка бисквитка - никога не съм опитвал храна за котки! - каза лебедът с корона.

Мусаленко беше внимавал в уроците по биология и веднага обясни на лебеда, че ще го заболи лебедския корем от солети, моркови, котешка храна и от всякакви разни-безобразни човешки и котешки вкусотиин. Сети се също, че в раницата си има зърна царевица за патиците в парка и изсипа от тях върху едно голямо листо.

- Какво интересно листо - каза Аз-съм-си-Аз. - С гръжката прилича на чадър, а без нея - на чиния за пица или на хранилка за лебед.

Лебедът Аз-съм-си-Аз започна да си похапва, когато Мусаленко нетърпеливо го попита:

- Не зная как попаднахме тук с Мър и не зная как да се върнем у дома. Дали можеш да ни помогнеш?

- Не трябва да се говори, докато човек, лебед, котка или който и да е, където и да е, се храни - каза Аз-съм-си-Аз.

Мусаленко замълча..."Трябва да съм търпелив!" Всички хапнаха с наслада, съзерцавайки отблясъците от повърхността на езерото, ароматната пролет, зелените хълмове наоколо, красивата църква на ръба на една скала.

„Как ли не пада тази църква от там?“ - мислеше си Мусаленко, докато хрунаше моркови. - Изглежда стара. Като пирамидите. И

те са много, много, много стари. А пък Охридското езеро е още по-старо. Него никои не го е построил и може би само динозаврите помнят как е станало толкова дълбоко и се е напълнило с толкова много вода."

- Благодаря за съвета и за вкусната храна. Заповядай едно перо за спомен. - каза лебедът, щом се нахрани, и откъсна с клюна си едно перо от дясното си крило. - И не забравяй да питаш и да се оглеждаш за знаци. Така ще се върнеш у дома. А знаците са навсякъде около теб и Мър! - обърна се Аз-съм-си-аз и отлетя.

Мусаленко взе нежното като коприна бяло перо и го прибра при пирамидата в раницата. Напълни бутилката с вода от една чешма наблизо и сипа на ожагнелия Мър. Направи малка кула от камъчета на брега и реши да си почине под един вековен дъб. Може и да е задрямал, когато една пръчка от дървото изшумоля, падна и го разсъни. Когато я повдигна, видя, че е във формата на буквата "У". Внезапно всичко заблестя... и стана доста по-топло. Мусаленко отвори очи и се огледа. Пред него беше най-синята вода на света, която се къпеше в най-жълтите пясъчни плажове, заобиколени с палмови дървета.

- Мър, мисля, че такива места съм виждал само на картинка в голямата карта на света в библиотеката до парка - каза Мусаленко. - Идея си нямам къде се намираме, но пътешественическият ми опит подсказва, че скоро ще разберем.

Мусаленко и Мър тръгнаха по пътя към вътрешността на острова и намериха едно колело близо до пътя с табела "Вземи. Ползвай и остави там, където видиш същата табела". Мусаленко се зарадва, грабна колелото и сложи в коша отпред Мър и раничката си. Пътят беше равен и преминаваше през горички с дървета авокадо, ниви със захарна тръстика, а така вкусният плод гуава се откриваше на всяка велосипедистка крачка. „Тръгнахме откъдето не знаем къде сме, а кога ли ще стигнем някъде?“ - мислеше си Мусаленко. Покараха още малко, спряха да откъснат един плод и да се огледат - наблизо се виждаше град. Запътиха се с колелото и видяха друга табела „Добре дошли в Хавана“.

- Куба!!!!!!! - възкликна развълнуван Мусаленко. - Мър, ние сме се озовали в една такава държава, която е цялата на остров и винаги е лято. Заобиколена е от море и океан. Ако се възгледаш по-внимателно в някоя географска карта ще видиш, че Куба има формата на крокодил. Тук има над 250 плажа за плуване, за строене на пясъчни замъци, за гледане на изгреви и залези. Добре че не е див остров и има с кого да си говориш за разни неща. А столицата на Куба е тази Хавана, където се намираме в момента. Чел съм, че е много шарена.

Мусаленко и Мър оставиха колелото на обозначено за целта

място и тръгнаха да се разхождат пеша по малките улички на старата част на града. Навсякъде ги заобикаляха ярки цветове - в боядисаните сгради, в поддържаните стари автомобили, в дрехите на хората, в продавачите на цветя и плодове. И толкова хубава музика от всеки ъгъл, кръг, квадрат и площад. Героите обикаляха цял ден и приседнаха изморени до една от всичките безброй много палми. Изведнъж дочуха жужене, едно такова тънко като на пчела:

- Хей, вие, оранжево коте и синьо човече с перчем! Защо не танцувате? - ги попита не просто едно колибри, а най-малкото колибри на света. - Тук всички могат да танцуват. Дори и аз, нищо че съм птиче, голямо колкото малкото ви пръстче.

- Аз не мога да танцувам...Всъщност познавам разни движения, но не умея вашите кубински танци - леко смутено отвърна Мусаленко.

- Аз пък играя бейзбол - отговори пчелното колибри и продължи почти на един дъх - мога да танцувам, братовчедка ми приготвя най-вкусното ястие с банан в цяла Куба, сестра ми е лекар, а леля е учителка по музика и може да свири на контрабас 3 часа без да спира.

- А аз мога да мечтая и да се наслаждавам на пътешествията. Най-мечтаната мечта ми е да стана космонавт - добави Мусаленко. - Летя често насън. Веднъж бях в страна, пълна с чешми, от които тече малинов сироп. Имаше и истински дракон!

- Сигурно е планетата на малините? - каза най-малкото колибри на света. - Представям си я много вкусна. А дали има орхидеи на тази планета? Любими са ми и са много красиви. Винаги се чудя

те ли приличат на огромни пеперуди или пеперудите приличат на орхидеи. Чуют ли кубинска музика дори и орхидеите започват да танцуват.

- Може би музиката тук е вълшебна - продължи Мусаленко и се завъртя развълнувано.

Най-малкото колибри на света отлетя и заедно с още около 600 най-малки колибри донесе на Мусаленко една орхидея.

- Заповядай, синьо човече с перчем! Една орхидея за спомен от Куба - каза най-малкото колибри на света.

Щом Мусаленко докосна листенцата на цветето, всичко заблестя...

..и нашите приятели се озоваха на съвсем различно място. Докъдето им достигаха очите, ушите, носа и въображението имаше планински върхове, синьо небе и тук-там бели пухкави облаци.

- Заповядай стрък мента и шепи пресни боровинки. Набрах ги, докато идвах насам. - каза една дива коза, която имаше на главата си каска с челник. - Може да останете с рижавия котарак да гледате залеза заедно и да пием чай от мента с малко мед. Катеря се по цял ден нагоре, надолу и надолу и нагоре. А тук най-обичам да посрещам и изпращам слънцето. Този връх се казва Мусала - най-високият в България и на Балканския полуостров. Челника си го нося, за да ми свети, ако закъснея по пътя към дома, а каската ме пази от падащи звезди. Като легна вечер тук, помагам на Земята - подпирам небето и звездите с рогца, за да не натежат.

- Падащите звезди не са звезди! Това са метеорити, които събуждат желания. Идват от космоса и светят, когато изгарят в атмосферата на Земята. И това наистина е много красиво... - обади се една скрита наблизо скалолазка (бел.авт. Това малко хора знаят, че е сива птица с пурпурно червени криле, която живее високо в някои планини).

Мусаленко седеше на върха, отпиваше от чая си и, загледан в звездите, добави:

- Най-красивото понякога все пак е видимо за очите!

По-малко топлата и повече студена планинска вечер беше изпълнена с аромат на билки и приятен хлад. Вятърът довя от близката хижа аромат на канелени кифлички. Изведнъж в небесния безкрай се появи цяло ято падащи звезди - блещукащи и с премиг-

ващи светещи опашки. Мусаленко благодари на цялата Вселена за този миг, за приключенията, за интересните срещи и знаци по пътя. И си пожела още много приключения... и все пак да отиде скоро и у дома, за да провери пощенската кутия. Приятно е да получаваш писма от приятел и да им отговаряш.

- А дали има пощенска кутия на връх Мусала? - попита Мусаленко дивата коза. Тя му подаде стрък мента, всичко заблестя и Мусаленко се озова пред страхотната голяма локва в парка. Беше с гумените си ботуши, с раничката на гърба и с Мър, обикалящ наоколо.

В ръката си Мусаленко видя, че държи ароматната мента, а щом отвори раницата откри малка пирамида, орхидея и нежно като коприна бяло перо. Фотоапаратът незнайно как беше снимал камилата водач от Египет, лебеда „Аз-съм-си-Аз“ от Македония, най-малкото колибри на света от Куба и дивата коза с каска и челник от България. А на гърба на всяка снимка имаше точен адрес, усмивка и стихче:

В различни точки на СВЕТА
ПРИЯТЕЛИ сме и сме ЗАЕДНО
в приключения, радости, беда
СУПЕРСИЛИТЕ събираме
и изкачваме ВЪРХА.

Вълшебното пътешествие на Мусаленко

©Мусала Софт

Стефка Огнянова - автор, 2021

Габриела Танева - книжно оформление и илюстрации, 2021

